

Michael Scott

*De geheimen van de
onsterfelijke Nicolas Flamel*

Trilogie 1

De alchemist

De magiër

De tovenaars

Michael Scott bij Boekerij:

De alchemist
De magiër
De tovenaars
De necromancer
De warlock
De zieneres

www.boekerij.nl

De alchemist

Oorspronkelijke titel: *The Alchemist – The secrets of the immortal*
Nicholas Flamel

Eerste druk 2008, zeventiende druk 2016

© 2007 Michael Scott

This translation published by arrangement with Random House
Children's Books, a division of Random House, Inc.

© 2007 voor de Nederlandse taal: De Boekerij bv, Amsterdam

De magiër

Oorspronkelijke titel: *The Magician – The secrets of the immortal*
Nicholas Flamel

Eerste druk 2008, elfde druk 2015

© 2008 Michael Scott

This translation published by arrangement with Random House
Children's Books, a division of Random House, Inc.

© 2008 voor de Nederlandse taal: De Boekerij bv, Amsterdam

De tovenaress

Oorspronkelijke titel: *The Sorceress – The secrets of the immortal*
Nicholas Flamel

Eerste druk 2009, derde druk 2015

© 2009 Michael Scott

© 2009 voor de Nederlandse taal: De Boekerij bv, Amsterdam

ISBN 978-90-225-7768-4

NUR 280/334

Vertaling: Henny van Gulik

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van
druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder vooraf-
gaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

De alchemist	7
De magiër	323
De tovenares	709

De alchemist

Voor Claudette, natuurlijk
iamque opus exegi

Ik ben een legende.

De dood heeft geen aanspraak op mij, ziekte heeft geen vat op mij. Wie nu naar mij kijkt, zal mijn leeftijd niet kunnen raden, niettemin ben ik geboren in het jaar onzes Heren 1330, meer dan zeshonderdzeventig jaar geleden.

Ik heb in mijn leven vele beroepen uitgeoefend: geneesheer en kok, boekverkoper en soldaat, onderwijzer van talen en scheikunde, zowel wetsdienaar als dief.

Maar voordien was ik alchemist. Ik was dé alchemist.

Ik werd gezien als de grootste der alchemisten, mijn diensten werden ingeroepen door koningen, prinses en keizers en zelfs door de paus in hoogsteigen persoon. Ik kon onedele metalen in goud veranderen, gewone stenen in kostbare edelstenen. Maar dat was niet alles. Ik heb het geheim van het eeuwige leven ontdekt, diep verborgen in een boek van oeroude magie.

Maar nu is mijn vrouw, Perenelle, ontvoerd en het boek gestolen.

Zonder het boek zullen zij en ik ouder worden. Binnen de volle cyclus van de maan zullen we wegwijnen en sterven. En als wij sterven, zal het kwaad waartegen we zo lang hebben gestreden zegenieren. Het Aloude Ras zal deze aarde opnieuw opeisen en het mensdom van de aardbodem wegvagen.

Maar ik zal mij niet zonder strijd gewonnen geven.

Want ik ben de onsterfelijke Nicolas Flamel.

*Uit het dagboek van Nicolas Flamel, alchemist.
Geschreven op donderdag, 31 mei, in
San Francisco, mijn aangenomen woonplaats.*

Donderdag 31 mei

‘Oké, vertel mij nou eens waarom iemand hartje zomer in San Francisco een dikke jas zou willen aantrekken.’ Terwijl ze sprak drukte Sophie Newman haar vingers tegen het bluetooth-oortje.

Aan de andere kant van het continent vroeg haar modebewuste vriendin Elle zakelijk: ‘Wat voor jas?’

Sophie veegde haar handen af aan de doek die ze tussen haar schortband had geklemd, kwam achter de bar van de lege koffiezaak vandaan, liep naar het raam en keek naar de mannen die aan de overkant van de straat uit een auto stapten. ‘Dikke, zwarte, wollen jassen. Ze dragen zelfs zwarte handschoenen en hoeden. En zonnebrillen.’ Ze drukte haar gezicht tegen de ruit. ‘Dat is zelfs voor deze stad een beetje al te vreemd.’

‘Misschien zijn het begrafenisondernemers?’ opperde Elle. Haar stem klonk haperend en klikkend door de gsm. Sophie hoorde op de achtergrond harde, sombere muziek – *Lacrimosa* misschien, of *Amorphis*. Elle was een beetje in haar gothicfase blijven hangen.

‘Misschien,’ antwoordde Sophie, niet overtuigd. Ze had net haar vriendin aan de telefoon toen ze de vreemd uitzierende auto in het oog kreeg. De wagen was lang en fraai gestroomlijnd en zag eruit alsof hij thuishoorde in een oude zwart-witfilm. Toen hij voorbijreed, had het door de verduisterde ruiten weerkaatste zonlicht de binnenkant van de koffiezaak vluchtig in een warm geelgouden licht ondergedompeld en Sophie verblind. Knipperend om de zwarte vlekjes die voor haar ogen dansten kwijt te raken,

zag ze hoe de auto onder aan de heuvel keerde en langzaam terug kwam rijden. Zonder richting aan te geven reed hij naar de kant en parkeerde voor The Small Book Shop, recht tegenover de koffiezaak.

‘Misschien zijn het maffiosi,’ zei Elle dramatisch. ‘Mijn pa kent iemand die lid is van de maffia. Maar die rijdt in een Prius,’ voegde ze eraan toe.

‘Dit is beslist geen Prius,’ zei Sophie, kijkend naar de auto en de twee potige mannen die ernaast stonden, dik ingepakt in zware overjas, handschoenen en hoed, hun ogen verborgen achter een overdreven grote zonnebril.

‘Misschien hebben ze het gewoon koud,’ opperde Elle. ‘Wordt het in San Francisco nooit kil?’

Sophie Newman keek naar de klok met thermometer aan de muur boven de bar. ‘Het is hier kwart over twee... en zevenentwintig graden,’ zei ze. ‘Geloof me, die gasten hebben het niet koud. Die moeten het besterven van de hitte. Wacht even,’ onderbrak ze zichzelf, ‘er gebeurt iets.’

Het achterportier ging open en een derde man, nog potiger dan de eerste twee, stapte stram uit. Toen hij het portier dichtdeed, viel het zonlicht even op zijn gezicht en Sophie ving een glimp op van een bleke, ongezond ogende, grauwwitte huid. Ze stelde het volume van het oortje bij. ‘Jeetje. Je zou eens moeten zien wat zojuist de auto is uitgestapt. Een reus van een vent met een grauwe huid. Grijs. Misschien is dat de verklaring: ze hebben een of andere huidandoening.’

‘Ik heb op National Geographic een documentaire gezien over mensen die niet tegen de zon kunnen...’ begon Elle, maar Sophie luisterde al niet meer.

Een vierde persoon stapte uit.

Het was een kleine, goed verzorgde man in een keurig driedelig pak, donkergrijs, een beetje ouderwets van snit, maar zo te zien op maat gemaakt. Zijn staalgrijze haar was uit zijn hoekige gezicht naar achteren gekamd en vastgebonden in een strakke paardenstaart, terwijl een verzorgd driehoekig baardje, overwegend zwart

maar doorspekt met grijs, zijn mond en kin aan het oog onttrok. Hij liep bij de auto vandaan naar de bakken met boeken die voor de winkel onder de gestreepte luifel stonden. Toen hij een vrolijk gekleurde paperback oppakte en in zijn handen omdraaide, zag Sophie dat hij grijze handschoenen droeg. Een parelknopje op de pols schitterde in het licht.

‘Ze gaan de boekwinkel binnen,’ zei ze in haar oortje.

‘Werkt Josh daar nog steeds?’ vroeg Elle meteen.

Sophie negeerde de plotselinge belangstelling in de stem van haar vriendin. Het feit dat haar beste vriendin een oogje had op haar tweelingbroer was een beetje te bizar. ‘Ja. Ik ga hem even bellen om te horen wat er aan de hand is. Ik bel je zo terug.’ Ze hing op, deed het oortje uit en wreef afwezig over haar warme oor terwijl ze gefascineerd naar de kleine man staarde. Hij had iets... iets eigenaardigs. Misschien was hij modeontwerper, dacht ze, of filmproducent, of misschien schrijver – het was haar opgevallen dat sommige schrijvers zich graag in ongewone outfits hulden. Ze zou hem een paar minuten geven om de winkel binnen te gaan en dan zou ze haar tweelingbroer bellen voor een verslag.

Sophie wilde net bij het raam weglopen toen de kleine grijze man zich opeens met een ruk omdraaide en haar recht in de ogen leek te kijken. Aangezien hij onder de luifel stond, was zijn gezicht in schaduw gehuld, maar toch leken zijn ogen een fractie van een seconde op te gloeien.

Sophie wist – dat wist ze gewoon – dat de grijze man haar onmogelijk kon zien: ze stond aan de overkant van de straat achter een raam waarin het zonlicht van de vroege middag werd weerspiegeld. Ze moest onzichtbaar zijn in het halfduister achter het glas.

En toch...

En toch voelde Sophie in dat ene ogenblik dat ze elkaar aankeken dat de haartjes op de rug van haar handen en op haar onderarmen overeind gingen staan en was het net of er een koude wind langs haar nek streek. Ze rolde met haar schouders en draaide haar hoofd een paar keer heen en weer, waarbij strengen van haar lan-

ge, blonde haar over haar wangen vielen. Het oogcontact hield maar een seconde aan voordat de kleine man zijn blik afwendde, maar Sophie had echt het gevoel dat hij haar recht in de ogen had gekeken.

In het moment voordat de kleine grijze man en zijn drie te warm geklede metgezellen in de boekwinkel verdwenen, besloot Sophie dat ze hem niet mocht.

Pepermunt.

En rotte eieren.

‘Wat een walgelijke stank.’ Josh Newman stond in de kelder van de boekwinkel en haalde diep adem. Waar kwam die stank vandaan? Hij keek om zich heen naar de planken vol boeken en vroeg zich af of daar iets achter was gekropen en was doodgegaan. Waar zou die smerige lucht anders vandaan kunnen komen? De kleine volgestouwde kelder rook altijd droog en muf, de lucht zwaar van de geuren van verdroogd, omkrullend papier vermengd met het vollere aroma van oude leren boekbanden en stoffige spinnenwebben. Hij hield van die geur, die vond hij altijd warm en troostrijk, net als de geuren van kaneel en kruiden die hij met Kerstmis in verband bracht.

Pepermunt.

Scherp en schoon sneed de geur door de benauwde kelderatmosfeer. Het was de geur van nieuwe tandpasta of die kruidentheën die zijn zus serveerde in de koffiezaak aan de overkant van de straat. De geur doorkliefde de zwaardere reuk van leer en papier en was zo sterk dat zijn neus erdoor geprikkeld werd; hij had het gevoel dat hij moest niezen. Snel trok hij de oordopjes van zijn iPod uit zijn oren. Niezen met een koptelefoon op was geen goed idee, dan knapten je oren.

Eieren.

Bedorven en stinkend – hij herkende de zwavelachtige geur van rotte eieren. De lucht smoorde de frisse pepermintgeur... en was weerzinwekkend. Hij voelde hoe de stank zich hechtte op zijn tong en lippen, en zijn hoofdhuid begon te jeuken alsof er iets overheen

kroop. Josh haalde huiverend zijn vingers door zijn warrige blonde haar. De afvoer moest vast doorgespoeld worden.

Hij liet de oordopjes over zijn schouders bungelen en controleerde de boekenlijst in zijn hand. Toen keek hij nog eens naar de planken: *The Complete Works of Charles Dickens*, zevenentwintig delen, roodleren band. Waar moest hij die nu weer zoeken?

Josh werkte inmiddels bijna twee maanden in de boekwinkel en had nog steeds geen flauw idee waar alles stond. Er was geen opbergsysteem... of beter gezegd, er was wel degelijk een systeem, maar dat kenden alleen Nick en Perry Fleming, de eigenaars van The Small Book Shop. Zowel Nick als zijn vrouw kon binnen luttele minuten in de winkel of de kelder om het even welk boek vinden.

Opnieuw dreef een golf pepermuntgeur, onmiddellijk gevolgd door de stank van rotte eieren, zijn neus binnen. Josh moest hoesten en voelde dat zijn ogen begonnen te tranen. Dit was geen doen! Hij stopte de boekenlijst in een van zijn broekzakken en de oordopjes in de andere en baande zich een weg tussen de stapels boeken en dozen door naar de trap. Hij hield het geen seconde langer vol in die stank. Hij wreef met de muis van zijn handen over zijn ogen, die inmiddels hevig brandden. Hij greep de trapleuning beet en trok zich omhoog. Als hij niet snel frisse lucht kreeg, ging hij nog over zijn nek – maar vreemd genoeg, hoe hoger hij kwam, hoe sterker de stank werd.

Hij stak zijn hoofd boven de keldertrap uit en keek om zich heen.

Op dat moment beseftte Josh Newman dat de wereld nooit meer hetzelfde zou zijn.

Josh tuurde over de rand, zijn ogen traanden door de stank van zwavel en pepermunt. Zijn eerste indruk was dat de doorgaans rustige winkel overvol was: er stonden vier mannen tegenover Nick Fleming, de eigenaar. Drie van hen waren lompe reuzen van kerels, de vierde was kleiner en had een sinister voorkomen. Josh dacht meteen dat de winkel werd beroofd.

Zijn baas, Nick Fleming, stond midden in de boekwinkel, tegenover de anderen. Hij was een tamelijk gewoon ogende man van gemiddelde lengte en bouw, zonder echt opvallende kenmerken, behalve zijn ogen, die heel licht waren, bijna kleurloos. Zijn zwarte haar was gemillimeterd en hij leek altijd een stoppelbaard te hebben, alsof hij zich een paar dagen niet geschoren had. Hij was zoals gewoonlijk gekleed in een eenvoudige zwarte spijkerbroek, een slobberig zwart t-shirt dat reclame maakte voor een concert dat vijfentwintig jaar eerder had plaatsgevonden, en een paar afgedragen cowboylaarzen. Om zijn linkerpols zat een goedkoop digitaal horloge en om zijn rechter een zware zilveren schakelarmband en twee sjofele veelkleurige vriendschapsarmbandjes.

Tegenover hem stond een kleine grijze man in een keurig pak.

Het drong opeens tot Josh door dat er geen woord werd gezegd... maar toch gebeurde er iets tussen hen. Beide mannen stonden roerloos, hun armen dicht tegen hun lichaam gedrukt, ellebogen naar binnen, handpalmen omhooggedraaid. Nick stond midden in de winkel terwijl de grijze man dicht bij de deur stond, omringd door zijn drie in zwarte jas gehulde metgezellen. De vin-

gers van beide mannen bewogen, trilden, dansten, alsof ze als bezeten aan het typen waren, duim tikkend tegen wijsvinger, pink tegen duim, wijsvinger en pink gestrekt. In Flemings handpalmen verzamelden zich flarden groene mist die ingewikkelde patronen vormden en naar de vloer zweefden, waar ze als slangen gingen liggen kronkelen. Smerige, gelige rook droop van de in handschoenen gestoken handen van de grijze man en spatte als een smerige vloeistof op de houten vloer.

De stank kwam van de rook die de lucht vulde met de zware geur van pepermunt en zwavel. Josh voelde zijn maag in opstand komen en hij moest hard slikken, want de stank van rotte eieren was genoeg om hem aan het kokhalzen te brengen.

De lucht tussen de twee mannen trilde met flarden groene en gele rook, en waar die elkaar raakten, sisten en knetterden vonken. Flemings vingers bewogen en een lange, vuistdikke sliert groene rook verscheen in zijn handpalm. Hij blies erop, een korte sissende uitstoot van lucht, en de rook wervelde de lucht in en bleef kronkelend op hoofdhoogte tussen de beide mannen hangen. De korte, dikke vingers van de grijze man tikten hun eigen ritme en een gele bal van energie sprong uit zijn handen en dreef weg. De bal raakte de sliert groene rook en die wikkelde zich onmiddellijk rond de bal. Er klonk een vonkende *knal*... en de onzichtbare explosie slingerde beide mannen achterwaarts het vertrek door, over de tafels met boeken heen. Gloeilampen knalden en tl-buizen spatten uit-een en het regende glasscherven. Twee van de ramen vlogen eruit terwijl een tiental van de kleine vierkante ruitjes verbrijzelde of kleine barstjes vertoonde.

Nick Fleming viel op de vloer, vlak bij de deuropening naar de kelder, en landde bijna boven op Josh, die als versteend op de trap stond, zijn ogen groot van schrik en afgrijzen. Terwijl Nick over-eind krabbelde, duwde hij Josh verder de trap af. 'Blijf beneden, wat er ook gebeurt, blijf beneden,' fluisterde hij met een zweem van een ondefinieerbaar accent in zijn Engels. Terwijl hij zich omdraaide, richtte hij zich op en Josh zag hoe hij zijn rechterhandpalm tot vlak voor zijn gezicht bracht en daartegen blies. Toen

maakte hij een werpbeweging naar het midden van de winkel, alsof hij een boogbal wierp.

Josh rekte zijn hals om de beweging te volgen. Maar er was niets te zien... en toen was het net of alle lucht uit de ruimte werd gezogen. Boeken werden opeens van de planken gerukt en op een rommelige hoop midden op de vloer gegooid, ingelijste prenten werden van de muren geplukt, een zwaar wollen tapijt rolde zich op en werd naar het midden van het vertrek gezogen.

Toen ontplofte de hoop.

Twee van de grote mannen in zwarte overjas werden getroffen door de volle kracht van de explosie. Josh keek toe terwijl boeken, sommige zwaar en hard, andere zacht en scherp, als nijldige vogels om hen heen fladderden. Hij kromp meevoelend in elkaar toen een van de mannen een woordenboek pal in zijn gezicht kreeg. Het boek sloeg zijn hoed en zonnebril van zijn hoofd... en een levenloos ogende, vaalgrauwe huid en ogen als gepolijste zwarte steentjes werden onthuld. Een plank vol liefdesromans sloeg tegen het gezicht van zijn metgezel en brak de goedkope zonnebril in tweeën. Josh zag dat ook hij ogen had die leken op steentjes.

En opeens besepte hij dat het steentjes wáren.

Hij draaide zich om naar Nick Fleming terwijl zich op zijn lippen een vraag vormde toen zijn baas hem vluchtig aankeek. 'Hou je gedekt,' beval hij. 'Hij heeft golems meegebracht.' Fleming trok snel zijn hoofd in toen de grijze man drie lange, speerachtige schichten gele energie door het vertrek wierp. Ze doorkliefden boekenplanken en bleven steken in de houten vloer. Alles wat ze aanraakten begon ogenblikkelijk te rotten. Leren banden knapten en scheurden, papier werd zwart, houten vloerplanken en boekenplanken verdroogden en verbrokkelden.

Fleming wierp nog een onzichtbare bal naar de hoek van het vertrek. Josh Newman volgde de beweging van de arm van zijn baas. Terwijl de onzichtbare bal door de lucht vloog, doorkruiste die een baan zonlicht en heel even zag Josh de bal opgloeien, groen en gefacetteerd, als een smaragden bol. Zodra het zonlicht er niet meer op viel, verdween hij weer. Toen deze bal de vloer raakte, was

het effect nog dramatischer dan de eerste keer. Er was geen geluid, maar het hele gebouw schudde. Tafels met goedkope paperbacks vielen tot luciferhoutjes uiteen en papiersnippers vulden de lucht met bizarre confetti. Twee van de mannen in het zwart – de golems – werden naar achteren gegooid tegen de planken en bedolven onder een lawine van boeken, terwijl de derde – de grootste – zo hard tegen de deur werd geslingerd dat hij naar buiten vloog, de straat op.

In de stilte die volgde klonk het geluid van applaudiserende in handschoenen gestoken handen. ‘Ik zie dat je die techniek hebt perfectioneerd, Nicolas.’ De grijze man sprak Engels met een eigenaardig zangerig accent.

‘Ik heb flink geoefend, John,’ zei Nick Fleming, terwijl hij naar de open kelderdeur schoof en Josh Newman verder de trap af duwde. ‘Ik wist dat je me vroeg of laat zou vinden.’

‘We zijn al heel lang naar je op zoek, Nicolas. Jij hebt iets wat van ons is. En dat willen we terug.’

Een slietje gele rook vrat het plafond boven het hoofd van Fleming en Josh aan. Borrelende, verrotte zwarte kalkbladders dwarrelden neer als bittere sneeuwvlokken.

‘Ik heb het verbrand,’ zei Fleming, ‘heel lang geleden al.’ Hij duwde Josh nog verder de keldertrap af, trok toen de schuifdeur dicht en sloot hen beiden in. ‘Geen vragen,’ waarschuwde hij, en zijn lichte ogen glinsterden in het halfduister. ‘Niet nu.’ Nick greep Josh bij zijn arm en trok hem naar de donkerste hoek van de kelder, waar hij met beide handen een boekenstelling vastpakte en naar zich toe rukte. Met een klik zwaaide de stelling naar buiten open, waardoor een verborgen trap zichtbaar werd. Fleming duwde Josh de duisternis in. ‘Snel nu, snel en zo stil mogelijk,’ waarschuwde hij. Hij liep achter Josh aan de opening door en trok juist de stelling achter zich dicht toen de kelderdeur veranderde in een smerige zwarte vloeistof en met een misselijkmakende zwavelstank de trap af stroomde.

‘Naar boven.’ Nick Flemings stem was warm tegen Josh’ oor. ‘De trap komt uit in de lege winkel naast de boekwinkel. We moeten

opschieten. Dee zal er niet lang voor nodig hebben om te begrijpen wat er is gebeurd.’

Josh Newman knikte. Hij kende de winkel. De stomerij had de hele zomer leeggestaan. Hij had wel honderd vragen en geen van de antwoorden die door zijn hoofd raasden was bevredigend, aangezien de meeste dat schrikwekkende woord bevatten: magie. Hij was er zojuist getuige van geweest dat twee mannen elkaar ballen en speren van iets – van energie – naar het hoofd slingerden. Hij had gezien welke verwoesting die energie had teweeggebracht.

Josh was zojuist getuige geweest van magie.

Maar natuurlijk wist iedereen dat magie niet bestond en onmogelijk kon bestaan.

Wat was dat voor walgelijke stank? Sophie Newman wilde net het bluetooth-oortje weer in-
doen, maar aarzelde en haalde nog eens diep adem, haar neusga-
ten opengesperd. Ze had iets smerigs geroken. Ze klapte haar tele-
foon dicht, propte het oortje in haar zak, boog zich over een open
pot donkere theebladeren en snoof.

Ze werkte in The Coffee Cup sinds zij en haar broer voor de zo-
mer in San Francisco waren aangekomen. Het was een aardig
baantje, niets bijzonders. De meeste klanten waren wel leuk, een
paar lomp en een enkeling ronduit grof, maar de werktijden wa-
ren prettig, het loon goed, de fooien nog beter, en nog een plus-
punt van de koffiezaak was dat die precies tegenover de winkel lag
waar haar tweelingbroer werkte. Ze waren afgelopen december
vijftien geworden en wilden sparen voor een eigen auto. Ze schat-
ten dat ze daar op z'n minst twee jaar over zouden doen – als ze
geen cd's, dvd's, computerspelletjes, kleren of schoenen – Sophies
grote zwak – kochten.

Doorgaans werkten ze met z'n drieën, maar haar collega was
ziek naar huis gegaan en Bernice, de eigenaar van de koffiezaak,
was na de lunchdrukte naar de groothandel gegaan om een verse
voorraad thee en koffie in te slaan. Ze had beloofd dat ze met een
uur terug zou zijn, maar Sophie wist dat ze op z'n minst twee keer
zo lang weg zou blijven.

In de loop van de zomer was Sophie vertrouwd geraakt met de
aroma's van de diverse exotische theeën en koffiesoorten die de
koffiezaak verkocht. Ze wist earl grey en darjeeling van elkaar te

onderscheiden en kende ook het verschil tussen Javaanse en Keniaanse koffie. De geur van koffie vond ze lekker, de bittere smaak niet. Maar ze was dol op thee. In de afgelopen paar weken was ze systematisch alle theesoorten gaan proeven, vooral de kruidentheeën met hun fruitige smaak en bijzondere aroma.

Maar nu rook ze iets smerigs.

Het leken wel rotte eieren.

Sophie bracht een blikje losse thee naar haar neus en snoof eraan. De pittige geur van assamthee drong haar keel binnen, daar kwam die stank niet vandaan.

‘Die hoor je te drinken, niet te inhaleren.’

Sophie draaide zich om toen Perry Fleming de koffiezaak binnenkwam. Perry was een lange, elegante vrouw van ergens tussen de veertig en zestig. Het was duidelijk dat ze vroeger mooi was geweest en ze was nog steeds aantrekkelijk. Haar heldere ogen hadden een kleur groen die Sophie nooit eerder had gezien, en heel lang had ze zich afgevraagd of de vrouw misschien gekleurde contactlenzen droeg. Perry’s haar was vroeger gitzwart geweest, maar nu zaten er zilveren strengen doorheen, en ze droeg het in een ingewikkelde vlecht die bijna tot aan de onderkant van haar ruggengraat reikte. Haar tanden waren klein en volmaakt en haar gezicht was getekend met lachrimpeltjes in haar ooghoeken. Ze was altijd veel eleganter gekleed dan haar man, en vandaag droeg ze een mintgroene, mouwloze zomerjurk die prachtig bij haar ogen kleurde en, dacht Sophie, waarschijnlijk van zuivere zijde was gemaakt.

‘Ik dacht dat er een vreemd luchtje aan zat,’ zei Sophie. Ze rook nog eens aan de thee. ‘Ruikt nu prima,’ voegde ze eraan toe, ‘maar daarnet dacht ik dat hij naar... naar... naar rotte eieren rook.’

Ze keek Perry Fleming aan terwijl ze sprak. Ze schrok toen de heldergroene ogen van de vrouw zich opensperden en Perry zich met een ruk omdraaide en naar de overkant van de straat keek... op het moment dat de kleine vierkante ruitjes van de boekwinkel opeens barsten vertoonden en twee ervan simpelweg uiteenspatten. Slierten groene en gele rook kringelden naar buiten en

de lucht was vervuld met de stank van rotte eieren. Sophie ving ook een andere geur op, de scherpere, schonere geur van peper-munt.

De lippen van de vrouw bewogen en ze fluisterde: ‘O nee... niet nu... niet hier.’

‘Mevrouw Fleming... Perry?’

De vrouw draaide zich weer om naar Sophie. Haar ogen waren groot van schrik en in haar doorgaans onberispelijke Engels klonk nu een zweem van een buitenlands accent door. ‘Blijf hier, wat er ook gebeurt, blijf hier en laat je niet zien.’

Sophie deed haar mond open om een vraag te stellen, toen ze haar oren voelde knappen. Ze slikte hard... en toen vloog de deur van de boekwinkel open en werd een van de grote mannen die Sophie eerder had gezien de straat op geslingerd. Hij was zijn hoed en zonnebril kwijt en Sophie ving een glimp op van zijn levenloos ogende huid en marmerzwarte ogen. Hij bleef even in elkaar gedoken midden op straat zitten en bracht toen zijn hand omhoog om zijn gezicht te beschermen tegen het zonlicht.

Sophie voelde dat iets kouds en hards zich in haar maag vastzette.

De huid op de hand van de man bewoog, stroomde langzaam, dikvloeibaar zijn mouw binnen, alsof zijn vingers smolten. Een klodder van iets wat leek op grijze modder spatte neer op het wegdek.

‘Golems,’ zei Perry, naar adem snakkend. ‘Mijn god, hij heeft golems geschapen.’

‘Gollems?’ vroeg Sophie, haar mond dik en droog, haar tong voor haar gevoel opens veel te groot voor haar mond. ‘Gollem, uit *Lord of the Rings*?’

Perry liep naar de deur. ‘Nee: golems,’ zei ze afwezig. ‘Kleiman-nen.’

De naam zei Sophie niets, maar ze keek met een mengeling van afgrijzen en verbijstering toe terwijl het wezen – de golem – de zon uit kroop en dekking zocht onder de luifel. Als een reuzenslak liet hij een nat, modderig spoor achter dat in het felle zonlicht onmid-

dellijk opdroogde. Sophie ving nog een glimp op van zijn gezicht voor hij de boekwinkel weer binnenstroomde. Zijn gelaatstrekken waren vervloeid als gesmolten was en een fijn web van barstjes bedekte de huid. Het deed haar denken aan de grond in een woestijn.

Perry vloog de straat op. Sophie keek toe terwijl de vrouw haar vlecht losmaakte en losschudde. Maar in plaats van glad over haar rug te vallen, waaierde het haar uit als in een zachte bries. Alleen was er helemaal geen bries.

Sophie aarzelde maar heel even. Toen pakte ze een bezem en stoof achter Perry aan naar de overkant van de straat. Josh was in de boekwinkel!

De boekwinkel was een puinhoop.

De doorgaans keurige planken en de tafels vol nette stapels boeken lagen kriskras door de winkel. Boekenkasten waren verbrijzeld, planken doormidden gebroken, sierlijke prenten en kaarten lagen in hun lijsten aan diggelen op de vloer. In het vertrek hing een stank van bederf: versnipperd papier en versplinterd hout waren verdroogd en rotten weg, zelfs het plafond was gebarsten, de kalk verbrokkeld, en balken en bungelende elektradraden lagen bloot.

De kleine grijze man stond midden in de winkel. Hij veegde pietluttig stof van de mouw van zijn jas terwijl twee van zijn golems de kelder doorzochten. De derde golem, beschadigd en stijf door blootstelling aan de zon, leunde onbeholpen tegen een vernielde boekenkast. Vlokken grijze, modderachtige huid dwarrelen neer van wat er van zijn handen over was.

De grijze man draaide zich om toen Perry met Sophie op haar hielen de boekwinkel binnen kwam stuiven. Hij maakte een keurig buiginkje. ‘Kijk aan, madame Perenelle. Ik vroeg me al af waar je was.’

‘Waar is Nicolas?’ vroeg Perry. Ze sprak de naam uit als ‘Nicola’. Sophie zag statische elektriciteit door het haar van de vrouw golven, knetterende blauwe en witte vonken.

‘Beneden, meen ik. Mijn schepsels zijn naar hem op zoek.’

Sophie pakte de bezem stevig beet, glipte langs Perry heen en sloop naar de andere kant van de winkel. Josh. Waar was Josh? Ze had geen idee wat er gebeurde en dat kon haar ook niet schelen. Ze moest alleen haar broer vinden.

‘Je bent nog even mooi,’ zei de grijze man, met zijn blik strak op Perry gericht. ‘Je bent geen dag ouder geworden.’ Hij maakte nog eens een buiging, een ouderwets hoffelijk gebaar dat hem soepel afgang. ‘Het is altijd een genoegen je te zien.’

‘Ik zou wensen dat ik hetzelfde over jou kon zeggen, Dee.’ Perry liep verder de winkel in, terwijl haar blik heen en weer vloog. ‘Ik herkende je walgelijke stank.’

Dee deed zijn ogen dicht en haalde een keer diep adem. ‘Ik vind de geur van zwavel bijzonder aangenaam. Die is zo...’ Hij wachtte even. ‘Zo dramatisch.’ Toen gingen zijn ogen weer open en verwaagde zijn glimlach. ‘We zijn gekomen voor het boek, Perenelle. En vertel me nu niet dat jullie dat hebben vernietigd,’ voegde hij eraan toe. ‘Je nog altijd opmerkelijk goede gezondheid vormt het bewijs dat het nog steeds bestaat.’

Welk boek, vroeg Sophie zich af, om zich heen kijkend in de winkel. Het lag hier vol met boeken.

‘Wij zijn de bewaarders van het boek,’ zei Perry, en iets in haar stem maakte dat Sophie zich omdraaide om haar aan te kijken. Het meisje bleef als aan de grond genageld staan, haar mond viel open en haar ogen werden groot van afgrijzen. Perry Fleming was omhuld door een zilveren nevel die in ragfijne draden van haar huid opsteeg. Op sommige plekken bleek en doorschijnend, maar dicht en hard rondom haar handen, waardoor het leek of ze ijzeren handschoenen droeg. ‘Jij krijgt het niet in handen,’ zei Perry bits.

‘Jawel,’ zei Dee. ‘In de loop der jaren hebben we alle andere schatten verzameld. Alleen het boek blijft over. Maak het jezelf nu maar gemakkelijk en vertel me waar het is...’

‘Nooit!’

‘Ik wist dat je dat zou zeggen,’ zei Dee, en toen wierp de reusach-

tige golem zich op Perry. ‘Mensen zijn zo ongelooflijk voorspelbaar.’

Nick Fleming en Josh maakten juist de deur van de stomerij open toen ze zagen hoe Perry gevolgd door Sophie de straat over rende en de boekwinkel binnenstootte. ‘Maak die deur open,’ zei Nick kortaf terwijl hij zijn hand onder zijn t-shirt stak. Uit een eenvoudig zakje van stof dat om zijn hals hing haalde hij een klein boek tevoorschijn met een band van koperkleurig metaal.

Josh schoof de grendels weg en trok de deur open en Nick stootte naar buiten, al rennend bladerend door de ruwgerande bladzijden alsof hij iets zocht. Josh ving een vluchtige glimp op van sierlijke letters en geometrische patronen op de dikke vergeelde bladzijden terwijl hij achter Nick aan weer de boekwinkel inrende.

Nick en Josh waren net op tijd om te zien dat de golem Perry aanraakte.

En ontplofte.

Fijn korrelig poeder vulde de lucht en de dikke zwarte overjas viel als een zielig hoopje op de vloer. Heel even was daar een miniatuurwervelwind te zien, die het stof deed opwaaien en vervolgens wegwervelde.

Maar de binnenkomst van Nick en Josh leidde Perry’s aandacht af. Ze draaide zich half om... en op dat moment trok Dee zijn linkerarm voor zijn ogen en wierp een nietig kristallen balletje op de vloer.

Het was net of de zon in het vertrek was ontploft.

Het licht was onvoorstelbaar. Verblindend en fel overspoelde het de ruimte met zijn gruwelijke schittering, en met het licht kwam de geur: de stank van schroeiend haar en aangebrand eten, smeulende bladeren en verzengd metaal vermengd met de bijtende damp van diesel.

Josh ving een glimp op van zijn zus op het moment dat Dee het kristal liet vallen. Hij was voor een deel beschermd door Nick en Perry, die beiden door het licht tegen de vloer werden gesmakt. Josh’ zicht werd een caleidoscoop van zwart-witte, stilstaande

beelden toen het licht de staafjes en kegeltjes in zijn netvlies schroeide. Hij zag hoe Nick het in metaal gebonden boek op de vloer liet vallen... en hoe twee in zwart gehulde gedaanten Perry insloten, en hij hoorde haar vaag schreeuwen... hij zag hoe Dee het boek met een triomfantelijke kreet van de vloer griste terwijl Nick blindelings om zich heen tastte.

‘Je hebt weer verloren, Nicolas,’ siste Dee, ‘zoals altijd. Nu pak ik je de dingen af die je het dierbaarst zijn: je geliefde Perenelle en je boek.’

Josh was al in beweging nog voor hij het zelf besepte. Hij wierp zich op Dee en overrompelde de man. Hoewel Josh pas vijftien was, was hij groot voor zijn leeftijd en sterk, hij was breed genoeg om linebacker te zijn en was de jongste van zijn footballteam. Hij sloeg Dee tegen de grond en het boek vloog uit diens greep. Josh voelde de zware metalen band onder zijn vingertoppen en pakte het vast – net toen hij van de vloer werd opgetild en een hoek in werd geslingerd. Hij landde op een stapel boeken die zijn val verzachtten. Elke keer dat hij knipperde trokken er zwarte stippen en regenboogkleurige flitsen voor zijn ogen langs.

Dee’s grijze gedaante boog zich over Josh heen en toen reikte zijn in handschoen gestoken hand naar het boek. ‘Ik geloof dat dat van mij is.’

Josh verstevigde zijn greep, maar Dee rukte het boek uit zijn hand.

‘*Blijf. Met. Je. Poten. Van. Mijn. Broer.*’ Sophie Newman liet de bezem zeven keer hard neerkomen op Dee’s rug, een keer voor elk woord.

Dee keurde haar nauwelijks een blik waardig. Met in zijn ene hand het boek pakte hij met de andere de bezem vast en prevelde een woord, en onmiddellijk verschrompelde de bezem en viel in Sophies handen uiteen in weke splinters. ‘Je mag van geluk spreken dat ik vandaag in een goede bui ben,’ fluisterde hij, ‘want anders had ik hetzelfde met jou gedaan.’ Toen snelden Dee en zijn twee overgebleven golems, die Perry Fleming tussen hen in droegen, de verwoeste boekwinkel uit en gooiden de deur met een

klap achter zich dicht. Even bleef het stil en toen stortte ook de laatste tot dan toe ongestoord gebleven plank met boeken op de vloer.